

Den sidste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af forretningsordenen for Folketinget. (Begrænsning af ministres adgang til at søge orlov fra Folketinget).

Af Birthe Rønn Hornbech (V), Poul Nødgaard (DF) og Helge Adam Møller (KF) m.fl. (Fremsat 12/4 2005).

Formanden:

Også her gælder det, at det er et beslutningsforslag, som ændrer forretningsordenen for Folketinget, og der er heller ikke her nogen minister til stede. Men nu vil jeg som formand for Udvalget for Forretningsordenen lytte til debatten. Og i hvert fald så fortsætter debatten jo i Udvalget for Forretningsordenen.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Nu har der været et folketingsflertal i 3½ år, der siges at være modstandere af de elementer, der er i Folketingets forretningsorden om adgangen til for ministre at søge orlov, men stadig udføre deres hverv, også når det måtte være påkrævet i Folketinget, som ministre. Det er gået sådan helt upåagtet hen, at man har haft disse regler, som ellers et flertal er modstandere af. Men nu er flertallet anført af fru Birthe Rønn Hornbech vågnet.

Hvorfor er de mon vågnet? Det får man ikke nogen vejledning om, når man så ser bemærkningerne til forslaget. Der er simpelt hen bare det, at nu er man kommet til at være vred over noget, som skete engang, hvor reglerne blev indført.

De regler blev indført, fordi der var et flertal på det tidspunkt i Folketinget anført af Socialdemokratiet, der mente, at det ville være rimeligt at have sådanne regler i Folketingets forretningsorden, der gjorde, at også mindre partier i praksis kunne udføre et hverv som regeringsparti, det vil sige stille folketingsmedlemmer til ministerposter, og også varetage arbejdet for de resterende medlemmer af folketingsgruppen, det arbejde, som for et regeringsparti selvfølgelig er ganske omfattende. Og hvis den opgave skulle løses også af mindre grupper i Folketin-

get, ville det kræve, at man kunne lade ministre søge orlov, sådan at man havde lejlighed til at have arbejdende folketingsmedlemmer i et lidt større antal, nemlig det antal, som vælgerne rent faktisk havde peget på de kunne have.

Dette var man meget vred over engang. Og det er man nu pludselig blevet igen. Det undrer mig og med mig mange andre. Hvad er det dog, der har gjort fru Birthe Rønn Hornbech så vred nu igen?

Kl. 17.10

Vi har jo i vinterens løb, husker vi så – men det er jo kun, fordi vi kan huske det, og ikke, fordi vi er blevet vejledt i bemærkningerne til beslutningsforslaget – været vidne til åbenhjertige drøftelser blandt konservative folketingsmedlemmer om muligheden for at anvende forretningsordenens regler, som De Konservative – vil jeg lige i forbifarten nævne – var meget modstandere af, dengang de blev lavet, men de overvejede at anvende reglerne om adgang til for ministre at søge orlov som folketingsmedlemmer.

Se, det har tilsyneladende skræmt de konservative ministre, for de ville måske kunne føle et pres fra deres partigruppe, hvilket det jo faktisk er utilstedeligt at de bøjer sig for – hvis det forholder sig sådan – af angst for at få nogle af deres konkurrenter fra partiet, den næstvalgte i de pågældendes amter, ind og være dygtige og aktive folketingsmedlemmer. Det er den ene mulighed.

Det er jo ikke en særlig smuk mulighed, men det er den anden sådan set heller ikke, nemlig at det har skræmt Venstre, som her kunne se, at der var noget, man engang havde været meget vred over, som man så ikke kunne lave om, fordi De Konservative altså ikke ville makke ret. Og så har man, for at dække over disse to muligheder, fundet en række aggressive citater og gloser frem om Det Radikale Venstre og bragt dem i bemærkningerne til forslaget for at trylle De Konservative bort fra erindringen.

Nu har jeg så fremmet erindringen for mange, sådan at det nu er klart, at her er man ude på én gang for alle at stoppe De Konservatives flirten med denne mulighed.

I Socialdemokratiet finder vi det, som jeg nævnte det, fortsat rimeligt, at det er muligt også for mindre partier reelt at stille ministre til en regering, uden at den resterende folketingsgruppe bliver usædvanlig urimeligt overbebyrdet med arbejde, fordi den bliver decimeret til ukendelighed.